

Sygn. akt IV K 46/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

o.a.Przewodniczący SSO Barbara Kempieńska – Krawczyk (ref.)

Sędziowie SO Sławomir Lach

Ławnicy Józef Kowalski, Andrzej Pach, Mirosława Mularczyk

o.b.Protokolant E. S.

o.c.przy udziale Prokuratora Justyny Rzeszut-Sieńkowskiej

po rozpoznaniu w dniach: 27 kwietnia 2017 r., 5 czerwca 2017 r., 28 czerwca 2017 r., 25 lipca 2017r., 5 września 2017 r., 12 września 2017 r., 9 października 2017 r. i 13 listopada 2017 r. sprawy:

M. G. (G.), syna W. i Ł. z domu P.,

urodzonego (...)r. w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 na 18 października 2016 r. w N. usiłował dokonać zabójstwa A. M., w ten sposób, że ugodził go nożem w plecy, powodując u niego ranę kłutą klatki piersiowej okolicy dolnego kąta łopatki prawej, odmę z krwiakiem prawej ramy opłucnej przy czym obrażenia te należą do ciężkich realnie zagrażających życiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pomocy pokrzywdzonemu przez inne osoby, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w T. Wydział Zamiejscowy w P. z dnia 23 sierpnia 2012 r., sygn. VI K 567/12 za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 03.04.2013 do 11.10.2013 oraz 28.10.2013 do 19.12.2013,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

o r z e k a

1. uznaje oskarżonego **M. G.** za winnego tego, że w dniu 17 na 18 października 2016 r. w N. ugodził A. M. nożem w plecy, powodując u niego ranę kłutą klatki piersiowej okolicy dolnego kąta łopatki prawej, odmę z krwiakiem prawej ramy opłucnej, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w T. Wydział Zamiejscowy w P. z dnia 23 sierpnia 2012 r., sygn. VI K 567/12 za przestępstwo z użyciem przemocy, tj. przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 03.04.2013 r. do 11.10.2013 r. oraz 28.10.2013 r. do 19.12.2013 r. czym wyczerpał znamiona przestępstwa z **art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

i za to na mocy art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 13 lipca 2017 r. przy zast. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 93a § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 93c pkt 5 k.k. i art. 93d § 3-5 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. G. środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu;

3. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. G. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 października 2016 r. do dnia 20 listopada 2017r.;

4. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek przedmiotu w postaci metalowego noża kuchennego zapisanego pod pozycją 1 księgi przechowywanych przedmiotów tut. Sądu nr DRZ 13/17;

5. na zasadzie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot:

a) oskarżonemu M. G. przedmiotów w postaci spodni typu džins koloru ciemnego marki „M.” i swetra koloru szarego w paski marki „B.” zapisanych pod pozycjami 5 i 6 księgi przechowywanych przedmiotów tut. Sądu nr DRZ 13/17;

b) A. M. przedmiotów w postaci koszulki z krótkim rękawem koloru białego z widocznymi plamami koloru brunatnego, spodni typu džins marki „E.” koloru niebieskiego i bluzy polarowej koloru szarego z napisem na tylnej stronie „K. (...)” zapisanych pod pozycjami 2 – 4 księgi przechowywanych przedmiotów tut. Sądu nr DRZ 13/17;

6. na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. **A. B. (1)** kwotę 1.740 zł (jeden tysiąc siedemset czterdzieści złotych) powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług w kwocie 400,20 zł (czteryście złotych i 20 groszy), łącznie zł 2.140,20 (dwa tysiące sto czterdzieści złotych i dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

7. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego M. G. od ponoszenia kosztów procesu, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 46/17

Zgodnie z zakresem wniosku o uzasadnienie, zostało ono ograniczone do części dotyczącej kary.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 20 listopada 2017 r. uznał M. G. za winnego tego, że w dniu 17 na 18 października 2016 r. w N. ugodził A. M. nożem w plecy, powodując u niego ranę kłutą klatki piersiowej okolicy dolnego kąta łopatki prawej, odmę z krwiakiem prawej ramy opłucnej, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w T. Wydział Zamiejscowy w P. z dnia 23 sierpnia 2012 r., sygn. VI K 567/12 za przestępstwo z użyciem przemocy, tj. przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 03.04.2013 r. do 11.10.2013 r. oraz 28.10.2013 r. do 19.12.2013 r. czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Przypomnieć należy, że pomiędzy chwilą popełnienia czynu przez oskarżonego M. G., tj. nocy z 17 na 18 października 2016 roku, a chwilą wyrokowania, tj. 20 listopada 2017 r. nastąpiła zmiana ustawy. W chwili popełnienia czynu sprawca przestępstwa określonego w przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.k. podlegał karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Ustawą z dnia 23.03.2017 r. (Dz.U. poz. 773) przez podniesienie granic ustawowego zagrożenia przestępstwo to stanowi zbrodnię. Sąd, z uwagi na zasadę wyrażoną w art. 4 § 1 k.k., był zobligowany stosować przy orzekaniu przepisy obowiązujące poprzednio jako względniejsze dla sprawcy.

Pamiętać również należy, że oskarżonemu zarzucono popełnienie czynu z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie dała podstaw do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się usiłowania zabójstwa, ale uzasadniła przyjęcie, iż jego działanie wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Przepis art. 156 k.k. penalizuje te zachowania sprawcy wskutek których następuje powstanie uszczerbku na zdrowiu osoby pokrzywdzonego, przy czym musi to być uszczerbek ciężki. W ramach skutków określonych w art. 156

§ 1 k.k. ustawodawca wydzielił dwie grupy. Do pierwszej z nich należy pozbawienie człowieka wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia. Do drugiej zaś ustawodawca zaliczył spowodowanie innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej lub znacznej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub zniekształcenia ciała. W niniejszej sprawie, na co jednoznacznie wskazuje opinia uzupełniająca sądowo-lekarska (k. 386) rany zadane przez oskarżonego wywołały u pokrzywdzonego chorobę realnie zagrażającą życiu. Określenie to oznacza, że choroba ma zagrażać rzeczywiście, a nie tylko potencjalnie życiu pokrzywdzonego. Dla przyjęcia, że czyn sprawcy wypełnia te właśnie znamiona ustawy, należy ustalić, że nastąpiło poważne zaburzenie podstawowych czynności narządu któregoś z układów istotnych dla utrzymania życia – centralnego układu nerwowego, układu krążenia, oddechowego – oraz że z powodu tegoż zaburzenia niezwykle wysokie jest prawdopodobieństwo nastąpienia zatrzymania czynności tych układów i śmierci pokrzywdzonego (Magdalena Budyn-Kulik, Komentarz aktualizowany do art.156 Kodeksu karnego, Lex). Strona podmiotowa przestępstwa z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. obejmuje umyślność w obu postaciach zamiaru, przy czym zamiar ten musi obejmować jedynie spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Od przestępstwa usiłowania zabójstwa odróżnia je strona podmiotowa polegająca na tym, że w przypadku zbrodni zabójstwa sprawca ma zamiar bezpośredni lub ewentualny pozbawiania życia człowieka, a działania przez niego podejmowane mają do tego doprowadzić. Natomiast w przypadku popełnienia czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. sprawca działa co prawda z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym, ale umyślność ogranicza się do spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, natomiast następstwo w postaci śmierci objęte jest nieumyślnością.

Stronę podmiotową czynu należy badać biorąc pod uwagę całokształt okoliczności związanych z dokonanym przestępstwem, a nie jedynie miejsce zadania ciosu i narzędzie jak czyni to, w niniejszej sprawie, oskarżyciel w akcie oskarżenia.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego i pokrzywdzonego regularnie spożywano alkohol. W dniu zdarzenia mieszkańcy pili rozcieńczony spirytus. Ich wzajemne relacje często były przesycone agresją i dochodziło między nimi do kłótni, zazwyczaj związanych ze spożywaniem alkoholu. Czyn objęty aktem oskarżenia został dokonany właśnie w trakcie takiej kłótni i choć ani pokrzywdzony ani oskarżony ani żaden ze świadków nie pamiętał dokładnie co było impulsem do jego dokonania zbieżnie podali, że było to związane z trwającą cały dzień libacją. Podali oni również, że to zachowanie pokrzywdzonego wzbudziło w oskarżonym gniew i spowodowało, że ten dźgnął pokrzywdzonego w plecy. Sąd analizując stronę podmiotową miał na uwadze konsekwentne, w tym zakresie, wyjaśnienia oskarżonego. M. G. w sposób wiarygodny już od pierwszego przesłuchania w sprawie przyznawał się do zadania rany pokrzywdzonemu, ale zaprzeczał że chciał go zabić. Twierdził, że działał pod wpływem gniewu, a jego działania nie miały zmierzać do pozbawienia pokrzywdzonego życia, ale do zadania obrażeń, mających być niejako karą za zachowanie pokrzywdzonego.

Ze względu na powyższe Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż oskarżony M. G. swoim zamiarem, nawet w postaci zamiaru ewentualnego, obejmował spowodowanie śmierci u A. M., dlatego jego czyn należało zakwalifikować jako spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Ponadto Sąd miał a względzie, iż oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. M. G. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w T. Wydział Zamiejscowy w P. z dnia 23 sierpnia 2012 r., sygn. VI K 567/12 za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę odbywał w okresie od 03.04.2013 r. do 11.10.2013 r. oraz 28.10.2013 r. do 19.12.2013 r., a więc przypisany mu w niniejszej sprawie czyn został popełniony w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, zgodnie z art. 64 § 1 k.k. Zgodnie z art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są przestępstwa m.in. przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia, natomiast w/w wyrokiem Sądu Rejonowego w T. M. G. został skazany za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. polegające na znęcaniu się fizycznie i psychicznie nad matką w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury, podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, krzyczał na nią, popychał, groził pozbawieniem życia i niszczył przedmioty w domu (k. 168).

Przepisy kodeksu karnego stanowią, iż sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość na przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego i popełnieniu.

Sąd wymierzył M. G. karę 3 lat pozbawienia wolności. Wymierzając karę Sąd zważył, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny. Stwierdzenie to jest uprawnione w świetle analizy zdarzenia pod kątem kwantyfikatorów wymienionych w art. 115 § 2 k.k. – rodzaju i charakteru naruszonego dobra, a także sposobu i okoliczności popełnienia czynu. W przedmiotowej sprawie, bezpośrednim przedmiotem ochrony – dobrem, które zostało naruszone jest zdrowie ludzkie, przy czym konsekwencją działania oskarżonego było powstanie u pokrzywdzonego takiego stanu, który zagrażał realnie jego życiu. Pamiętać należy, iż gdyby nie udzielona profesjonalna pomoc medyczna, rana odniesiona przez pokrzywdzonego mogłaby doprowadzić do jego śmierci. Zdaniem Sądu przy ustawowych granicach zagrożenia przewidzianych w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu sprzed 13 lipca 2017 r. wymierzona oskarżonemu kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą zbliżoną do dolnej granicy zagrożenia, wobec czego nie można jej nazwać nadmiernie surową. Nie jest również karą pobłażliwą, jaką byłaby kara w niższym wymiarze.

Sąd wymierzając karę miał również na względzie okoliczności leżące po stronie oskarżonego. Pamiętać należy, iż chwili zdarzenia oskarżony był pod wpływem alkoholu (k.19) i gniewu, a zdarzenie przebiegało gwałtownie i szybko. Oskarżony zadał jeden cios, używając przypadkowo wybranego noża. Miejscem w które trafił były plecy, w okolicy dolnego kąta łopatki prawej. Narzędzie użyte do ataku, miejsce zadania rany, stan po spożyciu alkoholu oraz fakt, że czyn został popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa zostały uznane przez Sąd jako okoliczności obciążające. W wymiarze kary należało jednak uwzględnić również okoliczności łagodzące, jak fakt, że oskarżony M. G. od początku konsekwentnie przyznawał się do tego, że pchnął nożem A. M., wyrażał nieudawany żal i skruch. W okolicznościach niniejszej sprawy należało również mieć na względzie relacje jakie panowały w mieszkaniu zajmowanym przez pokrzywdzonego i oskarżonego, zwłaszcza zaś wysoki stopień agresji we wzajemnych kontaktach mieszkańców oraz częste awantury związane z alkoholem. Okoliczności te niewątpliwie miały wpływ na stan psychiczny w jakim w noc zdarzenia znajdował się M. G., a jego działanie stanowiło uzewnętrznienie konfliktu jaki istniał pomiędzy nim, a pozostałymi mieszkańcami.

Zdaniem Sądu kara 3 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze. Jest również karą sprawiedliwą i jedyną, która w przedmiotowym przypadku jest w stanie spełnić wszystkie stawiane prawem cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej odnoszące się do osoby oskarżonego, jak i w ramach prewencji generalnej odnoszącej się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W trakcie postępowania karnego oskarżony M. G. został dwukrotnie poddany badaniom psychiatrycznym. Opinia wydana dnia 8 grudnia 2016 r. przez biegłych lekarzy psychiatrów wskazuje na to, że oskarżony nie ma zaburzeń psychotycznych ani niedorozwoju umysłowego. Ponadto biegli stwierdzili u oskarżonego zespół zależności alkoholowej przejawiający się ciągami alkoholowymi, dużą tolerancją na alkohol, lukami pamięciowymi, zatrzymywaniem w izbie wytrzeźwień, przebyciem leczeniem odwykowym. Ponadto zdaniem biegłych przypadku oskarżonego celem zapobieżenia ponownemu popełnieniu czynów zabronionych związanych z uzależnieniem od alkoholu koniecznym jest leczenie odwykowe warunkach przymusu (k. 164-166). Z uwagi na to, iż w wydaniu poprzedniej opinii brali udział jedynie lekarze psychiatry bez psychologa ja również, że oskarżony złożył do akt orzeczenie o stopniu niepełnosprawności datowane 20.07.2017r. (...), z którego wynika, iż zaliczono oskarżonego do stopnia niepełnosprawności umiarkowanego z przyczyny niepełnosprawności (...), koniecznym było powołanie innego zespołu biegłych. Z opinii sądowno-psychologicznej (k. 417-423) z dnia 06.10.2017 r. sporządzonej przez biegłą

psycholog M. T. wynika, że sprawność umysłowa oskarżonego jest na poziomie ociężałości umysłowej II w skali pełnej = 85 z 14 % chorobowym obniżeniem poziomu funkcji poznawczych na tle organicznych zmian w obrębie OUN, zespół zależności od alkoholu oraz zaburzenia zachowania w przebiegu nieprawidłowo ukształtowanej struktury osobowości, nie stwierdziła ona występowania zaburzeń psychotycznych. W uzupełniającej opinii sądu-psychoiatrycznej z dnia 8.11.2017 (k. 441-444) biegli nie stwierdzili u M. G. upośledzenia umysłowego, choroby psychicznej w rozumieniu psychoz ani uzależnienia od środków odurzających, natomiast rozpoznali zespół uzależnienia od alkoholu. Tempre criminis badany był w stanie nietrzeźwości (upojenia alkoholowego prostego) co zgodnie z art. 31 § 3 k.k. nie daje podstaw do kwestionowania jego poczytalności. Ponadto jego poczytalność w trakcie postępowania nie budziła wątpliwości. Co ważne biegli jednoznacznie wskazali, iż M. G. wymaga zastosowania środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień określonego w art. 93a § 1 pkt. 3 k.k., a oskarżony na rozprawie oświadczył, że chciałby zostać objęty taką terapią.

Ze względu na przytoczonej wyżej okoliczności jak również fakt, że pomiędzy przestępstwem popełnionym przez oskarżonego, a jego uzależnieniem od alkoholu zachodzi ścisły związek Sąd działając na podstawie art. 93a pkt 1 i 3 w zw. z art. 93c pkt 5 i art. 93d § 3-5 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. G. środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 93d § 3-5 k.k. możliwość wykonania orzeczonego środka zabezpieczającego i jego potrzebę należy określić na 6 miesięcy przed przewidywanym warunkowym zwolnieniem oskarżonego lub odbyciem przez niego kary.

Z uwagi na to, że oskarżony od dnia zatrzymania, tj. od 18 października 2016 r. był tymczasowo aresztowany Sąd na mocy art. 63 § 1 k.k. był zobligowany do zaliczenia mu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności. Kończącą datą zaliczonego okresu jest dzień wyrokowania.

Sąd na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża kuchennego zapisanego pod pozycją 1 księgi przechowywanych przedmiotów tu. Sądu nr DRZ 13/17. Przedmiot ten bowiem stanowił narzędzie przestępstwa.

Odnosnie pozostałych zatrzymanych w sprawie dowodów rzeczowych, w postaci ubrań, które również zapisano pod w księdze przechowywanych przedmiotów tu. Sądu DRZ 13/17 Sąd na zasadzie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził ich zwrot osobom uprawnionym. Spodnie typu džins koloru ciemnego marki „M.” i sweter koloru szarego w paski marki „B.” (zapisane pod poz. 5 i 6) zwrócił oskarżonemu M. G., natomiast koszulkę z krótkim rękawem koloru białego z widocznymi palmami koloru brunatnego, spodnie typu džins marki „E.” koloru niebieskiego i bluzę polarową koloru szarego z napisem na tylnej stronie „K. (...)” zapisanych (zapisane pod poz. 2-4) zwrócił pokrzywdzonemu A. M..

Z uwagi na fakt, iż w niniejszej sprawie zachodziła obrona była obligatoryjna, a oskarżony nie posiadał obrońcy z wyboru Prezes Sądu wyznaczył mu obrońcę z urzędu w osobie adwokata A. B. (2). Koszty obrony nie zostały opłacone, a zatem Sąd na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził na rzecz udzielającego jej adwokata kwotę wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714.) uwzględniając koszty należne za postępowanie przygotowawcze oraz postępowanie przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji, podwyższając tę kwotę stosownie do ilości terminów rozprawy, w których uczestniczył obrońca. Łącznie koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu po doliczeniu podatku VAT wyniosły 1.740 złotych i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz adw. A. B. (1) od Skarbu Państwa.

Wziąwszy pod uwagę fakt, iż oskarżony od 18 października 2016 r. przebywa w areszcie śledczym oraz ma trudną sytuację majątkową i rodzinną, Sąd uznał, iż obciążanie go kosztami sądowymi byłoby nadmiernie uciążliwe i postanowił na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnić go w całości od ponoszenia kosztów procesu, którymi obciążył Skarb Państwa.